

Anne Zeeberg

1930-2016

Den 28. november døde Anne Zeeberg, fem dage før sin 86 års fødselsdag. Anne var ved sin død medlem af Papyrus' redaktion, hvor hendes aldrig svigtende sans for klart sprog og retskrivning kom læserne til gode i mange år. I universitetssammenhæng var Anne først og fremmest den myndige og afholdte leder af 'instituttets' bibliotek. Jeg sætter 'institut' i gåseøjne, for Anne begyndte sin næsten 40 år lange karriere som bibliotekar med blot at bestyre et mindre institutbibliotek, til gavn for et meget lille antal lærere og studerende. Men så tog udviklingen fart. Ægyptologisk Institut blev sammen med Assyriologisk Institut og Nærorientalsk Arkæologi til det blomstrende og succesfulde Carsten Niebuhr Institut, hvis store bibliotek Anne nu styrede med hjælp fra diverse studentermedhjælpere med forskellige specialkompetencer. 10 år senere indlemmede Carsten Niebuhr Institutet en række andre fagområder (arabisk, iransk, hebræisk, osv.) således at instituttet nu dækkede hele Mellemøsten i fortid og nutid. At integrere og styre det nye kæmpebibliotek var en opgave som Anne løftede med glans, vi fik et formidabelt og veldrevet bibliotek til lige stor glæde for forskere og studenter.

Annes praktiske håndelag kom til fuld anvendelse, da instituttet i hendes tid hele to gange måtte skifte domicil. I midten af 80'erne flyttede vi fra Gråbrødretorv til KUA, hvorfra vi 10 år senere flyttede til bygningen i Snorresgade. Anne var den hovedansvarlige for planlægningen og gennemførelsen af begge flytninger. Hun rekrutterede en mindre skare af entusiastiske studerende, og begge flytninger blev gennemført med næsten militær præcision – og succes. Betænk, at det var en proces, der hver gang varede ca. et halvt år.

Anne elskede sådanne opgaver, men var også en ildsjæl i instituttets almindelige liv. I Snorresgade blev dagligdagen påvirket af, at medarbejdere og studenter nu var fordelt på mange etager i stedet for at være på samme. Anne og jeg havde som de eneste kontor på etagen med biblioteket og studenternes læsesale, og der udviklede sig ret hurtigt et herligt socialt samvær med fysisk base i Annes meget store kontor. Navnlig frokostfællesskabet med deltagelse af enkelte lærere, flere ældre studerende og faste

Anne Zeeberg med sit oldebarn Kalle. Privatfoto.

gæsteforskere var en kilde til al den varme og glæde, man i dag sender folk på kursus for at lære.

Annes utrolige hjælpsomhed og generelle virkekrang hvilede på et omsorgsfuldt af en helt usædvanlig størrelse. Hun måtte være noget for andre. Der var den praktiske hjælp i dagligdagen – men der var også den skjulte økonomiske hjælp til studenter, der havde brug for det. Altid klar til at være til stede i andres liv, altid klar til at komme med råd, hvis man bad hende om det. Anne var et dejligt menneske, som det har været et privilegium og en meget stor glæde at have været venner med i over 50 år.

Paul John Frandsen